

Jeg har stillet et spørgsmål til justitsministeren angående den danske doms retskraft i USA og i Tyskland, som hr. Erling Oxdam også var inde på, og som jeg finder af afgørende betydning også for sagens videre forløb. Såfremt justitsministeren svarer bekræftende på mit spørgsmål, altså om den danske dom, som er afsagt af Frederiksberg Ret i 1959, har retskraft i USA og Tyskland, mener jeg, at sagen herved bør være afsluttet.

Jeg vil også gerne understrege, at denne her sag, således som flere af de øvrige talere var inde på, er meget speciel, idet man sædvanligvis ikke tager enkeltsager op til behandling her i Folketinget. Men dér mener jeg, at det tilbud, som ligger nu, og det aktstykke, der ligger, faktisk er et flot tilbud om at gå ind og hjælpe i en enkeltsag.

En tilkendegivelse på nuværende tidspunkt om, at vi skulle støtte, at man vil gå helt op til et beløb på 1,3 mio. kr., mener jeg simpelt hen vil føre for vidt. Det er, som også udenrigsministeren var inde på, skatteborgernes penge, vi taler om her, og min afsluttende bemærkning skal være, at hvorvidt sagen vil føre til noget, ved jeg ikke, men det var, som også nogle af de andre talere har været inde på, måske en overvejelse værd, om man skulle gå igennem den række af retssager, som der her er tale om.

(Kort bemærkning).

Erling Oxdam (V):

Til hr. Tom Behnke vil jeg sige, at det er på Venstres vegne, jeg taler som ordfører. Det er naturligvis tjekket med hr. Svend Aage Jensby, og der er ikke tale om, at der er skiftet standpunkt i denne sag, for hr. Svend Aage Jensby har ikke accepteret, at der også skulle bevilges penge til tilbagesøgning af arven. Det gjorde hr. Svend Aage Jensby netop ikke, og derfor var det citat, som der henvises til, forkert. Der skulle udvalgsarbejde til, og det skulle bidrage til en afklaring af, hvad der skulle ske videre, men der er aldrig givet betænkning.

Jeg skal citere fra Folketingets forhandlinger 1993-94 sp. 8386, hvor hr. Svend Aage Jensby siger: »Men der mangler opklaring af en lille del, nemlig hvor ministeren slog stregen. Nu skal vi i Retsudvalget se, hvor vi kan få adgang til de oplysninger, man kan skaffe, også om dette sidste stop eller step. Om udvalgsarbejdet kan bringe klarhed over det, det sidste problem med arveretten efter den rigtige far.« Der er altså sagt, at sagen skulle undersøges videre, men det er aldrig blevet til noget.

Så derfor er det ikke rigtigt, hvad hr. Tom Behnke siger her. Vi vil ikke afskære Tom Lisborg fra at gå videre med sagen, men der er bevilget et beløb til dét, man i øjeblikket kan overskue.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Nu skal vi passe på, at det er det samme forslag, vi taler om. Forslaget her taler ikke om, at der skal afsættes penge eller midler til, at Tom Lisborg kan lave en tilbagesøgning af arv. Det fremgår ingen steder.

Jeg ved godt, at der er flere ordførere, der har forsøgt og få det til at se sådan ud, men det er ikke tilfældet. Det er det beslutningsforslag, vi har liggende foran os, vi behandler i øjeblikket, og ikke hvad nogle ordførere tror vi behandler i øjeblikket. Så hr. Erling Oxdam må revidere sin opfattelse af, hvad det er, han taler om, og hvad det er, vi til sin tid skal stemme om.

Fra Berlingske Tidende søndag den 30. oktober 1994 kan jeg citere: »Tom Behnke mener, at Udenrigsministeriet har misfortolket Folketinget. Han ønskede både sletning i det forkerte bo og anerkendelse i det rigtige. Den opfattelse deler flere retsordførere.«

Hr. Svend Aage Jensby, sådan opfattede vi også beslutningsforslaget, og det var det, vi støttede. Så forsætter det med fru Gitte Seeberg: »Det vil være en naturlig forlængelse af diskussionen i Folketinget, at han får fri proces til at blive erklæret for søn af sin far i USA.«

Nu hører vi altså, at fru Gitte Seeberg radikalt har ændret opfattelse af det her. Det ønsker man ikke at støtte længere, men når der står en journalist med en skriveblok foran én, så kniber det ikke med løfterne. Nej, så slår man ud med armene, så kan man det hele – lige indtil man kommer ned i folketingssalen og skal indfri de løfter, man giver befolkningen. Så svigter man.

Det er det, vi altid kritiserer partierne for. Man lover og lover vælgerne alt muligt, og når det kommer til stykket her i salen, så løber man fra sine løfter.

Fru Gitte Seeberg siger, at hun har tillid til, at Udenrigsministeriet ved, hvad det koster at have en advokat i USA til at føre en sag. Jeg ved, at fru Gitte Seeberg også selv af profession har lidt kendskab til det her område, og jeg vil godt høre, om fru Gitte Seeberg alvorligt mener, at det kan lade sig gøre at gennemføre den her sag for de penge, der er afsat, når vi tænker på, hvad advokater i USA normalt tager.